

TIMOΘΕΟΥ ANTIOΧΕΙΑΣ

EIS TON ΣΤΑΥΡΟΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

TIMOTHEI ANTIOCHENI

IN CRUCEM ET IN TRANSFIGURATIONEM

DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI.

Multis et variis armis exercitatus miles communitur, quando adversus Barbarorum phalanges praelium suscipit: et ducem suum, Romanum imperatorem sequens, undique armis cingitur, tutumque se ab hostibus præstare studet. Atque hæc quidem externus miles facit. At vero fidelis Christique amans homo cœlestem imperatorem animo sequi paratus, una eademque militari pharetra totum dæmonum agmen valet extinguere. Quod si dæmonum agmen crucis pharetra exstinguit, perspicuum omnino est eam omni Barbarorum impetu et quasi procella esse superiorem: quemadmodum Propheta dicit: *Paratus sum, et non sum turbatus*¹. Et rursus: *Posuit me ut sagittam electam, et in pharetra sua abscondit me*². Unde Christus Dominus, expers principii, æternus, perpetuus Rex, tempore incarnationis suæ, invicta crucis arma ostendens iis qui ipsi obtemperare volunt, etiam nunc nos exhortatur, quemadmodum paulo ante audivisti in Evangelio secundum Lucam: *Si quis vult post me venire, abneget semeipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me*³.

Quid ais, amice? non multis opus est armis spirituali militi, qui cœlestem Regem animo sequi velit. Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam et sequatur me. O rem admirabilem: nondum crux a Judæis fabricabatur, et crucis tropæum fidelibus monstrabatur. O aliam crucis vim et efficacitatem, gratiæ quidem tempore, ipso oculorum aspectu firmatam et radicatam; legis vero tempore, experientia auxilii et Mosaicis figuris adumbratam! Esse autem victricem crucis

Πολλοῖς καὶ διαφόροις ὅπλοις ὁ γεγυμνασμένος ὁχυροῦται στρατιώτης, ἥνίκα κατὰ τῆς βαρβαρικῆς φάλαγγος τὴν πολεμικὴν ἐξεγείρει μάχην· ὅς καὶ τῷ ἰδίῳ κατακολουθῶν Ῥωμαϊκῷ βασιλεῖ πανταχόθεν τοῖς ὅπλοις σφίγγεται, ἀχειρῶτον ἑαυτὸν τοῖς ὑπεναντίοις φυλάττειν σπουδάζων. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ ὕλικός στρατιώτης. Ὁ δὲ πιστὸς καὶ φιλόχριστος ἄνθρωπος κατόπιν τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως βαίνει ἐθέλων τῇ ψυχικῇ διαθέσει, μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ στρατιωτικῇ φαρέτρᾳ ἅπαν τὸ τῶν δαιμόνων ἰσχύει καταργῆσαι στίφος. Εἰ δὲ τὸ τῶν δαιμόνων στίφος ἡ σταυρικὴ καταργεῖ φαρέτρα, παντὶ που δῆλον, ὡς καὶ πάσης τῆς ὑπεναντίας ὑπερέχει βαρβαρικῆς καταγιᾶς, κατὰ τὸν προφήτην τὸν λέγοντα· Ἦτοιμάσθην, καὶ οὐκ ἐταράχθην. Καὶ αὖθις· Ἐθιγέν με ὡς βέλος ἐκλεκτὸν καὶ ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἐκρυψέν με. Ἐνθεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς ὁ ἀναρχος καὶ ἀδιάδοχος, καὶ ἀτελεύτητος βασιλεὺς ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐνανθρωπήσεως αὐτοῦ τὸ σταυρικὸν ὑποδεικνύς ἀκαταμάχητον ὄπλον τοῖς ἐθέλουσιν αὐτῷ πεῖθαρχεῖν, ἔτι καὶ νῦν ἔλεγεν προτρεπτικῷ λόγῳ, καθὼς ἀρτίως ἤκουσας ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ· *Εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι*.

Τί λέγεις, ὦ φίλε; μὴ πολλῶν ὀπλῶν τῷ πνευματικῷ στρατιώτῃ, τῷ κατόπιν τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως βαίνει ἐθέλοντι τῇ ψυχικῇ διαθέσει. *Εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι*. Ὡς τῶν παραδόξων πραγμάτων! οὐδέπω ὁ σταυρὸς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐτεκτονεύετο, καὶ τὸ τοῦ σταυροῦ τρόπαιον τοῖς πιστοῖς ἐπεδείκνυτο. Ὡς σταυροῦ παντότροφος ἐνέργεια, ἐν τῇ χάριτι μὲν τῇ ὀφεί τῆς ὁράσεως ἐνριζωθεῖσθαι· ἐν τῷ νόμῳ δὲ τῇ πείρᾳ τῆς

¹ Psal. cxxviii, 60. ² Isa. xlii, 2. ³ Luc. ix, 25.

βοηθείας ἐν τῷ Μωσαϊκῷ σχηματισμῷ προαναζω-
 γραφθεῖσα! "Οτι δὲ καὶ πρὸ τῆς χάριτος ἐν τῷ νόμῳ
 ἡ σταυροφόρος νικοποῖδς ἐνέργεια ἐν τῷ Μωσαϊκῷ
 σχηματισμῷ ἐκ πολλῶν χρόνων προαναζωγράφθη,
 ἔστιν ἀρτιζήλιφ παραστήσαι τὸ σημαινόμενον λόγῳ.
 Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυή, καθὼς ἴστε σαφῶς, πρὸς τὸν
 ἀλλόφυλον παρατάξει πολεμικῇ ἀντιπαραταττόμενος,
 ὡς εἶδεν ἐν τῇ συμβολῇ τῶν ἀλλοφύλων καὶ τῶν Ἰσ-
 ραηλιτῶν ὑπερέχοντα τὸν ἀλλόφυλον τοῦ Ἰσραήλ,
 καὶ ὑπερισχύοντα ἐν ἀγῶσιν γενόμενον, ἐμήνυσε τῷ
 Μωϋσῇ λέγων· *Πρόσευξαι, θεράπων τοῦ Θεοῦ,*
Μωϋσῇ, ὅτι ὑπερισχύει ὁ ἐναντίας, ὑπαίρεται ὁ
ἀλλόφυλος, προσκόμισον εὐχὴν. Ἰσχυροτέρα γάρ
 βελῶν ἡ γνησίμη πρὸς Θεὸν ἰκασία. Τί οὖν Μωϋσῆς
 Θεοῦ Πνεύματος δεξάμενος ἀποκάλυψιν; ποίῳ
 τρόπῳ καθήκει τοὺς ἐναντίους τροπώσασθαι; Ἀνελ-
 θὼν ἐν τῷ τείχει οὐκ ἐκλινεν γόνυ, οὐ καθῆκεν τὴν
 κεφαλὴν, οὐκ ἐδόκησεν φωνήν, ἀλλὰ τὰς χεῖρας ἐξ-
 ἐτείναν, τὴν κεφαλὴν ὕψωσεν, τοῦ σταυροῦ τὸ σχῆμα
 κατήρτισεν, ὅθεν τοῦ Μωϋσέως τὰς χεῖρας ἐκτείναν-
 τος καὶ τοῦ σταυροῦ τὸ σχῆμα προκαταρτίσαντος,
 ἐμήνυετο τοῖς παροῦσιν, ὅτι περ οὐχὶ τῶν χειλέων
 κρυπτὴ κίνησις, ἀλλ' ὁ τοῦ σταυροῦ σχηματισμὸς
 τὸ κλέος τῆς νίκης ἐδέχετο. Τί γὰρ τὸ συμβάν; Ἔως
 οὐ Μωϋσῆς ἐκτεταμένος εἶχεν τὰς χεῖρας, ὑπερ-
 ἴσχυεν Ἰησοῦς τοῦ Ναυή. Μόνον δὲ κοπωθεὶς Μωϋ-
 σῆς, ὡς ἄνθρωπος καθῆκεν τὰς χεῖρας, ὑπερίσχυεν ὁ
 ἀλλόφυλος, ὅθεν τοῦτο γνόντες οἱ παρόντες, ὅτι περ ὁ
 σχηματισμὸς ἦν ὁ τὴν νίκην λαμβάνων, ὑπεστήρι-
 ζον δύο ἄνδρας ταῖς Μωσαϊκαῖς χερσὶ, τὸν Ἀαρὼν
 καὶ τὸν "Ωρ· Ἀαρὼν τῆς Ἰσραηλιτικῆς ὀρχῆς, καὶ
 "Ωρ τῆς βασιλικῆς. Ἔδει γὰρ τὸν σταυρὸν ὑπὸ ἱερωσύνης καὶ βασιλείας συγκρατεῖσθαι. "Οθεν μετὰ τὸν
 σταυρικὸν σχηματισμὸν τροπωθέντων τῶν ἐχθρῶν, νίκης κραταιᾶς γενομένης, ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Μωϋσῆν·
Γράψον μοι τοῦτο εἰς μνημόσυνον, εἰς τὰς γενεάς

Διὸ καὶ ὁ Κύριος ἐν τῇ ἐνανθρωπήσει διὰ τοῦ
 σταυροῦ τὸν τύραννον ἐτροπώσατο. Ὁ πρῶτος ἄν-
 θρωπος Ἀδάμ διὰ ξύλου ὑγροῦ τὸν θάνατον ἐβλά-
 στησεν. Ὁ Κύριος διὰ ξύλου ξηροῦ τὴν ζωὴν ἀνέθη-
 λεν, ἀκαταμάχητον ὄπλον τοῖς πιστοῖς τὸν Σταυρὸν
 ἐχειρήσας, ὅθεν ἀρτίως ἔλεγεν· *Εἴ τις θέλει ὀπίσω*
μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν
σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι. Ταῦτα δὲ
 πρὸ πάντων ὁ Κύριος ἔλεγεν τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς.
 Οἶδε γὰρ αὐτοὺς πρὸ τῆς ἀναστάσεως δειλοὺς, ὀλιγο-
 ψύχους, ἀνθρωπίνῳ πάθει κρατηθέντας, καὶ μόνην
 τὴν παροῦσαν ζωὴν ἀλήθινην εἶναι λέγοντας, φωτὸς
 καὶ ἀπολαύσεως πεπληρωμένην, οὐχὶ δὲ παλιγγενε-
 σίαν ἐτέραν ἀμείνω τῆς παρούσης ζωῆς. "Οθεν ὁ Κύ-
 ριος δεικνύς αὐτοῖς τὴν παλιγγενεσίαν ἀξιαγαστοτέ-
 ραν εἶναι τῆς παρούσης ζωῆς, ἐπ' ὅψεσιν αὐτοὺς
 πληροφορεῖ. "Ηκουσαν γὰρ αὐτοῦ ἀρτίως λέγοντος·
 Δεῖ με ἀπελθεῖν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ πολλὰ παθεῖν,
 καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.
 Ταῦτα οἱ ἀπόστολοι τῇ ἀκοῇ προσδεξάμενοι, ἀντ-
 ἔβαλλον πικρῷ στόματι, πρὸς ἀλλήλους φάσκοντες·
 Ἐνὰ τὰ τοῦ διδασκάλου παρεγγυήματα, ἀλληγορι-
 κὸν λόγον ἡμῖν λέγει, ὅτι Δεῖ με ἀπελθεῖν εἰς Ἱερου-

A vim et efficacitatem ante gratiam in lege adhuc,
 jam inde a multis sæculis a Moyse præfiguratam,
 non longe petita oratione licet confirmare. Jesus
 filius Nave, ut probe nostis, acie contra alienige-
 nas instructa, ut vidit in conflictu alienigenarum
 et Israelitarum, alienigenas Israelitis in certamine
 superiores, id Moysi indicavit dicens : *Ora, serve Dei*
Moyses, quoniam prævalet adversarius, extollitur alie-
nigena *; adhibe preces. Preces enim puro sincero-
 que animo ad Deum fusæ, telis fortiores sunt. Quid
 igitur fecit Moyses divini Spiritus revelatione illu-
 stratus? quomodo adversarios pellere instituit? Con-
 scenso muro non flexit genu, non demisit caput, non
 edidit vocem, sed manus extendit, caput erexit,
 crucis figuram expressit. Ex quo factum est ut,
 B Moyse manus extendente, figuramque crucis præ-
 significante, intelligerent ii qui coram præsentibus
 aderant, victoriæ decus non occultæ labiorum mo-
 tionibus, sed crucis figuræ tribuendum. Quid enim
 evenit? quandiu Moyses extentas tenuit manus,
 prævaluit Jesus Nave. At quamprimum Moyses
 defatigatus, utpote homo, demisit manus, præva-
 luit alienigena. Itaque cum, qui aderant, cogno-
 vissent ex figura illa pendere victoriam, consti-
 tuerunt duos viros, qui manus Moysis suffulcirent,
 Aaronem et Hur : Aaronem de Israelitico magi-
 stratu, Hur de regio. Sciebat enim crucem sacer-
 dotio et regno conservari. Versis ad extremum
 hostibus, partaque insigni per crucis figuram
 victoria, Deus ad Moysen : *Scribe mihi hoc, in-*
 quit, *in monumentum, in generationes eorum* *.

Quare Dominus quoque in humana natura ty-
 rannum per crucem fugavit. Primus homo Adam
 mortem per humidum lignum prosemnavit : Do-
 minus vitam per lignum aridum progeneravit,
 invictaque fidelibus arma tradidit. Unde paulo
 ante dixit : *Si quis vult post me venire, abneget*
semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me.
 Hæc autem ante omnes suis dixit discipulis. Scie-
 bat enim illos ante resurrectionem timidos, pusil-
 lanimes, humana affectione occupatos, præ-
 sentem tantummodo vitam prædicare ut veram,
 lucisque et voluptatis plenam, regenerationis al-
 terius præsentis vita melioris ignaros. Ut ergo
 demonstraret eis regenerationem præsentis vita
 D mirabiliorem jucundiolemque esse, hujusce rei
 notitiam ipsis eorum oculis subiecit. Audierant
 enim eum paulo ante dicentem : Oportet me ire
 in Jerusalem, et multa pati, et occidi, et tertîa
 die resurgere. Hæc illi auribus hausta, acerbò
 inter se animo conferebant, ac dicebant : Nova
 sunt hæc magistri mandata ; allegorico sermone
 utitur, quod ait : Oportet me ire in Jerusalem
 et occidi. Quibus in rebus sita erit spes nostra?

* Exod. xvii, 12. * ibid. 14.

frustra, ut videtur, eum sequimur relictis navibus, retibus, curaque familiari. Ut immortales, animati eramus; rebamur nos discipulos esse ejus qui mortuos excitaret; et in contrarium versa est spes nostra. Allegorice ad nos dicit: Oportet me occidi, et tertia die resurgere. Si post tres dies resurget, cur moritur? cur sese inimicis tradit? Si post tres dies resurget a mortuis, vana sunt dicta ejus. Quis unquam a mortuis resurrexit? Elias assumptus est, et non comparuit; Moyses mortuus, in ignoto sepulcro tumulatus, etiamnum manet in eo loco. Quibus nemo potentior, operibusque supra naturæ facultatem editis fuit celebrior. Horum neuter iterum comparuit, et magister noster, ut ait, tradetur, idque ad violentam mortem, et post tres dies resurget? Decipit nos ut idiotas et indoctos; nihil fiet eorum quæ dicit.

Ob hanc igitur acerbam apostolorum cogitationem, multum laboravit ut eos certos securosque redderet, nec discipulos suos fluctibus infidelitatis sineret hauriri. Citius eis dubitationem ademit, cum adhuc in terra inque corpore degerent, demonstrata, ipsisque corporeis oculis subjecta divina resurrectionis potentia, constituitque in conspectu eorum Moysen et Eliam mortuos, quos illi mente revolverant, excellenti gloria præditos, crucisque negotium et passionem Hierosolymis sustinendam sua ipsorum voce commemorantes, ut oculis auribusque impressa manerent. Hæc ita sese habere, audivisti paulo ante Dominum ad eos dicentem: In veritate dico vobis (O Domini bonitatem! jurat dubitantibus), hoc est, jurejurando confirmo vobis ut, quoniam verbis meis fidem non habetis, vel sic persuadeam: In veritate dico vobis, sunt quidam de hic stantibus, qui non gustabunt mortem, donec videant regnum Dei⁶. Quodnam regnum? Gloriam fidelibus post hujus vitæ exitum repositam, futuram gloriam.

Ἐνθεν ἔξοδον, τοῖς πιστοῖς ἀποκακλωμένῃν δόξαν, Quid ergo subjicit evangelista? Factum est post hæc verba, fere dies octo. Celeriter fidem facit Dominus, mox desiderium satiat. Assumit Jesus Petrum, et Jacobum, et Joannem, et ascendit in montem, ut oraret. Et dum oraret, facta est species vultus ejus altera, et vestitus ejus albus et refulgens. Et ecce duo viri astiterunt ei, Moyses et Elias, gloria fulgentes, qui dicebant excessum ejus, quem complecturus erat in Jerusalem⁷. Quem excessum? Crucis passionem, contumeliam illam, a servis inflictas alapas, latronis a dextra crucifixi salutem. Cuinam dicebant? Ambigentibus, Petro, et Jacobo, et Joanni. Quoniam, inquit, Domino non obtemperatis, vel nobis servis credite. Petrus autem, et qui cum eo erant, gravati erant somno. Et evigilantes viderunt majestatem ejus, et duos vi-

σάλημ, καὶ ἀποκτανθῆναι. Ἐν τίσιν ἔσται ἡ ἡμετέρα ἐλπίς; μάτην, ὡς ἔοικεν, ἀκολουθοῦμεν, καταλελοίπαμεν τὰ πλοῖα, καὶ τὰ δίκτυα, καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν οἰκῶν· ὡς ἀθάνατοι διεκείμεθα, δοκοῦντες μαθητεύειν τῷ νεκρῷ ἐγείροντι, καὶ εἰς τὸ ἐναντίον περιστράφη ἡ ἐλπίς ἡμῶν. Ἀλληγορῶν ἡμῖν λέγει, ὅτι Δεῖ με ἀποκτανθῆναι, καὶ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι. Εἰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρεται, τί καὶ ἀποθνήσκει; Τί καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐαυτὸν παραδίδωσιν; Εἰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρεται ἐκ νεκρῶν, μάταια τὰ λεγόμενά ἐστιν. Τίς ποτε ἐκ νεκρῶν ἀνέστη; Ἡλίας ἀνελήφθη καὶ οὐκ ἐφάνη· Μωϋσῆς ἀπέθανεν, ἐν ἀγνώστῳ τάφῳ κونيορτωθεὶς, καὶ ἔτι μένει ἐν τῷ τόπῳ. Ὡν οὐδεὶς δραστηκώτερος ἐν τῷ βίῳ ἠΰρηται. Τοῦτων οὐδεὶς ἀνεκάλυψεν, καὶ ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, καθὼς διαγορεύει, μέλλει παραδίδοσθαι, καὶ τοῦτο βιαίῳ θανάτῳ, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρεται; Πλανᾷ ἡμᾶς ὡς ἰδιώτας, οὐδὲν ἔσται τῶν παρ' αὐτοῦ λεγομένων.

Διὰ ταύτην οὖν τὴν τῶν ἀποστόλων χαλεπὴν διάνοησιν, πολὺς ὢν ἐν πληροφορίᾳ ὁ Κύριος, οὐκ ἐγκαταλιμπάνει τοὺς ἐαυτοῦ μαθητὰς τῇ τριχυμῇ τῆς ἀπιστίας νήχεσθαι. Θᾶττον δὲ καὶ πληροφορεῖ, ἐπὶ γῆς ἔτι καὶ ἐν σώματι τῶν ἀποστόλων διαγόντων, ὑποδεικνύς αὐτοῖς τὴν ἀθάστακτον δύναμιν σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς θεοπρεπῇ τῆς ἀναστάσεως δύναμιν· παραστήσας ἐναντίον αὐτῶν Μωϋσῆν καὶ Ἡλίαν τοὺς νεκροὺς, κατὰ διάνοιαν ὑπ' αὐτῶν λογισθέντας, ἐν ἀπροσίτῳ δόξης στολισθέντας, καὶ τὰ τῆς σταυρικῆς ἐν Ἱεροσολύμοις πραγματείας διηγούμενους πάθῃ ἐν ἰδιοφώνῳ φθογγῇ, ὅπως ὄψει καὶ ἀκοῇ στοχειωθέντα προσμένωσιν. Ὅτι δὲ ταῦτα οὕτως, ἤκουσαν ἀρτίως τοῦ Κυρίου λέγοντος πρὸς αὐτούς· Ἐπ' ἀληθείας λέγω ὑμῖν (ὡς τῆς Δεσποτικῆς ἀγαθότητος! ἐπόμενται τοῖς διατάζουσι), τοῦτ' ἔστι, Μεθ' ὅρκου λέγω ὑμῖν, παρ' ὃ τοῖς λόγοις μου οὐ πιστεύετε, νῦν ὑμᾶς πληροφορῶ· Ἐπ' ἀληθείας λέγω ὑμῖν, εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστώτων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἄν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ποίαν βασιλείαν; Τὴν μετὰ τὴν τὴν μέλλουσαν δόξαν.

Τί οὖν ὁ εὐαγγελιστής; Ἐγένετο μετὰ τοὺς τούτους ὡς ἡμέραι ὀκτώ. Σύντομος ἡ τοῦ Κυρίου πληροφορία, θᾶττον παρέχει τὴν ἐπιπόθησιν. Παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι. Ἐν δὲ τῷ προσεύξασθαι αὐτὸν, ἐγένετο τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον, καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἑξαστράπτων. Καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρεστήκεισαν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, οἱ ὑφθέντες ἐν δόξῃ, ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ποίαν ἔξοδον; τὸ σταυροῦ πάθος, τὴν ἐκεῖ ὕβριν, τὰ τῶν δούλων βapίσματα, τὴν τοῦ ἐκ δεξιῶν ληστοῦ σωτηρίαν. Τίνι ἔλεγον; Τοῖς ἀμφιβάλλουσι, Πέτρῳ, καὶ Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, λέγοντες πρὸς αὐτούς, πὰρ ὃ τῷ Δεσπότῃ οὐ πειθαρχεῖτε, καὶ ἡμῖν τοῖς δούλοις πι-

⁶ Matth. xvi, 28. ⁷ Luc. ix, 28-31.

στεύσατε. Ὁ δὲ Πέτρος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ἦσαν A
 βεβαρημένοι ὕπνῳ. Διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον
 τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ τοὺς δύο ἄνδρας συλλα-
 λούντας αὐτῷ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Ἐπι-
 στάτα, καλὸν ἐστὶν ὧδε ἡμᾶς εἶναι· ποιήσωμεν
 τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν, καὶ Μωϋσῇ μίαν, καὶ
 Ἠλίᾳ μίαν· μὴ εἰδὼς ὁ λέγει. Ταῦτα αὐτοῦ λέ-
 γοντος, ἐγένετο νεφέλη, καὶ ἐπεσκίασεν αὐτούς·
 ἐκφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ εἰσελθεῖν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν νεφέλῃν. Καὶ ἰδοὺ ἐκ τῆς νεφέλης φωνὴ λέ-
 γουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Τί λέγεις, ὦ φίλε; Εἶδες πόσῃ πληροφορίᾳ ὁ
 Δεσπότης Χριστὸς τοῖς ἀμφιβάλλουσιν ἐν τῇ γῇ ἔτι
 διάγουσιν, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας αὐτοπροσώπως παρ-
 ἔσχεν, ἐμφανίσας αὐτοῖς τὸ ἀπρόσιτον αὐτοῦ τῆς
 θεότητος κάλλος, οὐχ ὅσον ἦν, ἀλλ' ὅσον ἠδύναντο
 βαστάσαι ἀνθρώπων ἀνύστακτα βλέφαρα, καὶ τὴν
 ἑαυτοῦ δόξαν ἀνεφάνισεν. Ὁμοίως δὲ Μωϋσῆν, καὶ
 Ἠλίαν ἀνθηροτέρους τῆς προτέρας ζωῆς παρέστη-
 σεν, διηγούμενους τὰ τοῦ σταυροῦ μέλλοντα γίνεσθαι
 τεκμήρια· πρὸς τὸ συνειδεῖν τοὺς ἀποστόλους, ὅτι
 κατ' αὐτοὺς οὐδεὶς δεσπόζει τῶν δικαίων θάνατος,
 καὶ ἵνα μισήσωσι τὴν παροῦσαν ζωὴν κατὰ τὸ φά-
 σκον θεῖον ῥητόν, ὅτι Οἱ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι,
 καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ ἐλπίς αὐτῶν
 παρὰ Ὑψίστῳ, ὡς τὸν τῶν ἀντιπάλων ἀγῶνα νι-
 κήσαντες. Ὅθεν ὁ Πέτρος ὄψει πληροφορηθεὶς, λοι-
 πὸν ἀπὸ τῆς λύπης εἰς χαρὰν μετηνέχθη, κατανοή-
 σας τὸν Δεσπότην, καὶ τὴν ἀπρόσιτον αὐτοῦ δόξαν,
 μεταξὺ Μωϋσέως καὶ Ἠλίας δορυφορούμενον. Καὶ
 πόθεν αὐτοῖς ἡ γνῶσις ὅτι Μωϋσῆς ἦν καὶ Ἠλίας; C
 ἐκ τῶν τεκμηρίων· ὁ γὰρ Ἠλίας σὺν τῷ ἄρματι
 παρέστη, καὶ ὁ Μωϋσῆς τὰς πλάκας βαστάζων. Τί
 δὲ ἀναγκαῖον, ὅτι τοὺς τρεῖς τούτους μόνους ἀνήγα-
 γεν, τῶν δὲ προφητῶν οὐδένα, εἰ μὴ Μωϋσῆν, καὶ
 Ἠλίαν, καὶ διὰ τί τούτους μὲν τοὺς τρεῖς, ἐκείνους
 δὲ τοὺς δύο; ἵνα πληρωθῇ τὸ Παύλου ῥητόν· Ἐν
 τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων,
 καὶ ἐπιγείων, καὶ καταχθονίων. Ἐκ τῶν κατα-
 χθονίων ἀνήγαγεν τὸν Μωϋσῆν, ἐκ τῶν ἐπουρανίων κατήγαγεν τὸν Ἠλίαν, ἐκ τῶν ἐπιγείων παρέστησεν
 Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην.

Ἐνθεν ὁ Πέτρος μεταβληθεὶς ἀπὸ τῆς λύπης
 εἰς τὴν χαρὰν προσῆλθε τῷ Κυρίῳ, λέγων· Ἐπιστά-
 τα, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι, καὶ ποιήσωμεν
 ὧδε τρεῖς σκηνάς, μίαν σοὶ, μίαν Μωϋσῇ, μίαν
 Ἠλίᾳ. Ἐγνωμέν σου νῦν ἐκ τῶν παρόντων, τῆς
 βασιλείας τὴν ἀκαταμάχητον δόξαν. Τί οὖν ἐκφοβῶν D
 ἡμᾶς ἔλεγες· Δεῖ με ἀνελθεῖν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ
 ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι; Τί
 σεαυτὸν πρὸς θάνατον τοῖς ἐχθροῖς προτείνεις;
 καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι. Οὐδεὶς τολμᾷ οὐδὲ τῶν
 ἀρχιερέων οὐδὲ τῶν τοῦ παμπόλλου πλῆθους ἀνελθεῖν
 ἐνταῦθα. Εἰ δὲ ἀνέλθωσι, καθ' ἑαυτῶν ἀνέρχονται.
 Ἐχεις γὰρ ἐνταῦθα τοὺς δραστηκοὺς στρατοπεδάρ-
 χας Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν. Ὁ Ἠλίας πῦρ αὐθις κατ'
 αὐτῶν βρέξει, ὁ Μωϋσῆς Φαραωνίῳ τύπῳ πάντας
 αὐτοὺς πνικτῷ τάφῳ παραπέμψει. Καλὸν ἐστὶν
 ἡμᾶς ὧδε εἶναι, καὶ ποιήσωμεν τρεῖς σκηνάς,
 μίαν σοὶ, μίαν Μωϋσῇ, μίαν Ἠλίᾳ.

ros, loquentes cum eo. Et dixit ei Petrus : Domine,
 bonum est nos hic esse : faciamus hic tria tabernacula,
 tibi unum, et Moysi unum, et Eliæ unum, nesciens
 quid diceret. Hæc eo loquente facta est nubes, et
 obumbravit eos. Timuerunt autem cum intrarent
 in nubem. Et ecce vox de nube dicens : Hic est
 Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui,
 ipsum audite ⁸.

Quid ais, amice? Vidistine quam certam fidem
 Christus Dominus ambigentibus apostolis, et in
 terra etiamnum degentibus, post octo dies coram
 præsens ipse fecerit, ostensa eis inaccessa Divi-
 nitatis pulchritudine, non quanta erat, sed quan-
 tum poterant portare infirmi oculi, et quomodo
 suam gloriam monstraverit? Similiter autem Moysen
 et Eliam clariores quam in vivis fuissent, exhi-
 buit, futura crucis signa commemorantes. Ut in-
 telligerent apostoli justis nullam mortem præ-
 valere, et ut odissent præsentem vitam, juxta divi-
 num illud dictum : *Justi in perpetuum vivunt, et
 apud Dominum est merces eorum, et spes illorum
 apud Altissimum, quippe hostibus in certamine su-
 periores* ⁹. Unde Petrus rei certitudine ipsis oculis
 perspecta, deinceps dolorem cum gaudio commu-
 tavit, considerans Dominum, et inaccessam ejus
 gloriam, inter Moysen et Eliam stipatum. At unde
 sciebant Moysen et Eliam esse? e signis. Elias
 enim cum curru adfuit, Moyses cum tabulis. Quid
 vero attinuit tres tantum in montem ducere, et
 ex prophetis neminem, nisi Moysen et Eliam?
 et cur illos quidem tres, hos autem duos? ut im-
 pleretur dictum Pauli : *In nomine Jesu omne genu
 flectetur, cælestium, terrestrium, et infernorum* ¹⁰.
 Ex infernis subduxit Moysen, ex cælestibus de-
 duxit Eliam, ex terrestribus Petrum, Jacobum et
 Joannem.

Quamobrem Petrus, tristitia in lætitiā versa,
 accessit ad Dominum, dicens : *Præceptor, bonum
 est nos hic esse, et faciamus hic tria tabernacula,
 tibi unum, Moysi unum, et Eliæ unum*. Cognovimus
 ex ista tua transfiguratione ingentem regni tui
 gloriam. Quid ergo ut perterrefaceres nos, dixisti :
 Oportet me ascendere in Jerusalem, et occidi, et
 tertia die resurgere? cur teipsum inimicis ad mor-
 tem tradis? bonum est nos hic esse. Nemo audet
 neque ex pontificibus, neque ex omni multitudine
 huc ascendere. Quod si etiam ascenderint, cum
 suo damno ascendent. Habes enim hic potentis-
 simos duces Moysen et Eliam. Elias ignibus eos
 opprime, Moyses ad Ægyptium illum modum eos
 omnes uno sepulcro confertos obruet. *Bonum est
 nos hic esse, et faciamus hic tria tabernacula, tibi
 unum, Moysi unum, et Eliæ unum*.

⁸ Luc. ix, 32-35. ⁹ Sap. v, 16. ¹⁰ Philipp. ii, 10.

Dominus autem ad eum : Quid ais, Petre? Tria A
tabernacula construere cogitas. Simul me et Do-
minum, et similem servis facis? Occasionem bla-
sphemiae Ario et Eunomio præbes, cum creaturas
mihi habitationem vis assignare. Hicne habitabo,
et extra paternum inveniar sinum? Assumpsi qui-
dem humanitatem, sed non circumscribitur, neque
comprehenditur æterna potestas mea. Quid vero
tibi in mentem venit, Petre? Quæ non didici-
sti, facere aggredieris? retia didicisti contexere;
nunc etiam tabernacula exædificare? Tibine pa-
rebo, an mundum salvabo? Hicne maneam? Et
quis Adam excitabit? Quis Evam liberabit? Quis
mundum redimet? Tuine solius curam geris, ac
non totius mundi? Evangelista igitur excusans Pe-
trum, ait : *Nesciens quid diceret*. Ac veniam conse-
cutus est, quoniam nesciens locutus est.

Postquam Dominus Petrum verbis castigaverat,
Petrus, ut verisimile est, respondit : Tanta est, Do-
mine, demissio tua, ut in tabernaculo habitare
dignatus, eaque modestia etiam ante tempus gra-
tiæ usus fueris. An non in tabernaculum Abrahæ
ingressus es? An non suscepit te patriarcha? An
non vitulum præbuit? An non quæ tibi placebant,
præstitit? An non benedictione merita ejus com-
pensasti? At Dominus ad Petrum : Ita est, Petre.
Ingressus sum in tabernaculum Abrahæ, et ingres-
sus mansi. Sed animadvertite fidem, et scientiam,
et victoriam Abrahæ. Tertium me agnovit cum C
duobus angelis. Num tria tabernacula fabricatus
est? Num me cum servis comparavit? An non
unam ad suscipiendum hospitio Dominum men-
sam paravit? Imitare Abraham, et fac tabernacu-
lum. Quid igitur evangelista? *Et ecce nubes lucida*
obumbravit eos. Quosnam? Moysen et Eliam. Quare?
ut apostoli quoque pro certo cognoscerent quanta
gloria potirentur. Timuerunt autem dum in nu-
bem ingressi sunt, et magnitudinem gloriæ tre-
mentes perceperunt apostoli. Ingressis vero illis,
desuper paterna vox facta est dicens : *Hic est Fi-*
lius meus dilectus. Advertite paternam vocem, et
quam clare distincteque rem expresserit. Præsen-
tibus enim Moyse et Elia, non dixit : *Hic est Filius*
meus dilectus : ne decepti apostoli existimarent
hunc aut illum esse : sed postquam illi evanue-
runt, tum verum demonstrans, dixit : *Hic est Filius*
meus dilectus.

Veniant Judæi, veniant ex omni hæresi, divi-
nitatis adulteratores, audiant auctoritatem : *Hic est*
Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.
Hic solus, non ut Græci decepti, multos puta-
verunt. Hic quem ego vobis cœlitus ostendo, non
quem insipientes Judæi expectant. Hic per omnia
mihi Patri consubstantialis, non ut hæretici qui-
dam eum in servorum ordinem redegerunt. Hic
qui mecum ante ævum existit. Hic qui mun-
dum spiritu compegit. Hic qui Adamum formavit;

Ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτόν· Τί λέγεις, Πέτρε; Τρεῖς
σκηναὶ κατασκευάζειν διανενόησαι; Ὁμοιότροπόν
με καὶ ὁμοδέσποτον τοῖς δούλοις διατίθης; Ἀφορμὴν
βλαφημίας Ἀρείῳ καὶ Εὐνομίῳ καταλιμπάνεις,
μετὰ κτισμάτων τὴν κατοίκησίν μου θέλων ποιή-
σασθαι. Ὡδε κατοικήσω, καὶ ἔξω τῶν πατρικῶν
εὐρεθήσομαι κόλπων; Μετέρχομαι μὲν γὰρ τῇ ἀν-
θρωπότητι, οὐ περιγράφομαι δὲ τῇ ἀνάρχῳ ἐξουσίᾳ
μου. Τί δὲ ἐνοήθης, Πέτρε; ἃ μὴ μεμάθηκας μετέρ-
χῃ; δίκτυα μεμάθηκας κατασκευάζειν, μὴ καὶ
σκηναὶ περιαυλίζειν; Σοὶ πειθαρχήσω, ἢ τὸν κόσμον
σώσω; Ὡδε μένω; καὶ τίς τὸν Ἀδὰμ διυπνύσει;
Τίς τὴν Εὐάν ἐλευθερώσει; Τίς τὸν κόσμον ἐξαγορά-
σει; σεαυτοῦ μόνον ἐπιμέλειαν ποιεῖς, οὐχὶ δὲ τοῦ
σύμπαντος κόσμου; Ὅθεν ὁ εὐαγγελιστὴς, ἀπο-
λογούμενος ὑπὲρ Πέτρου, ἔλεγεν· Μὴ εἰδὼς ὃ λέ-
γει. Καὶ συγγνώμην ἐδέξατο, ἐπειδὴ οὐκ εἰδὼς ἐλά-
λησεν.

Ὅθεν τοῦ Κυρίου ἐπισκῆψαντος τῷ Πέτρῳ, ὁ Πέ-
τρος, ὡς εἰκὸς, ἔφη· Διότι, Δέσποτα, ἡ συγκατά-
θασίς σου τοιαύτη, κατεδέξω καὶ ἐν σκηνῇ κατοική-
σας, καὶ πρὸ τῆς χάριτος μετριάσας, οὐχὶ ἐν τῇ
σκηνῇ τοῦ Ἀβραάμ ἐχώρησας; Οὐχὶ ὑπεδέξατό σε
ὁ πατριάρχης; Οὐχὶ μόσχον παρέσχεν; Οὐχὶ τὰ
δοκοῦντα διεπράξατο; Οὐχὶ εὐλογίαν αὐτῷ ἀντι-
μισθίαν ἐβράβευσας; Ὁ δὲ Κύριος πρὸς τὸν Πέ-
τρον· Ἀληθὴς ὁ λόγος, εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ
Ἀβραάμ, καὶ εἰσελθὼν κατεσκήνωσα. Ἀλλ' ὅρα
τὴν πίστιν καὶ τὴν γνῶσιν, καὶ τὴν νίκην τοῦ
C Ἀβραάμ. Τρίτον με κατενόησεν σὺν δυσὶν ἀγγέλοις.
Μὴ τρεῖς σκηναὶ ἐπετέλεσεν; Μὴ συνέκρινέ με τοῖς
δούλοις; Οὐχὶ μίαν πρὸς τὴν Δεσποτικὴν δεξιῶσιν
ἡτοίμασε τράπεζαν; Μίμησαι τὸν Ἀβραάμ, καὶ
ποιεῖ τὴν σκηνήν. Τί οὖν ὁ εὐαγγελιστὴς; Καὶ ἰδοὺ
νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς. Τίνας; Μωϋ-
σῆν, καὶ Ἠλίαν. Διὰ τί; Πρὸς τὸ πληροφορηθῆναι
καὶ τοὺς ἀποστόλους, ἐν ποίᾳ δόξῃ καθεστήκασιν.
Ἐφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ εἰσελθεῖν ἐκείνους ὑπὸ τὴν
νεφέλην, τὴν ὑπερβολὴν τῆς δόξης τρέμοντες ἐδέ-
ξαντο οἱ ἀπόστολοι. Μετὰ δὲ τῷ εἰσελθεῖν ἐκείνους,
ἄνωθεν πατρῷα φωνὴ ἐγένετο λέγουσα· Οὗτός ἐστιν
ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός. Ὁρᾶτε τὴν πατρῷαν
φωνήν, καὶ πῶς ἀσύγχυτον αὐτὴν ἐφύλαξεν. Παρόν-
των γὰρ Μωϋσῆ καὶ Ἠλία, οὐκ εἶπεν· Οὗτός ἐστιν
D ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἵνα μὴ φαντασθέντες
οἱ ἀπόστολοι δόξωσιν ἐκείνον εἶναι ἢ ἐκείνον· ἀλλ'
μετὰ τὸ ἐκείνους ἀφανεῖς εἶναι, τότε τὸν ἀληθῆ
ἀποδεικνύς ἔλεγεν· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγα-
πητός.

Παρέστωσαν Ἰουδαῖοι, παρέστωσαν ἐκ πάσης
αἵρέσεως, οἱ τῆς θεότητος παραχαράκται, ἀκουσά-
τωσαν τῆς αὐθεντίας· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου
ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα. Οὗτος μόνος οὐχ ὡς
οἱ Ἕλληνες ἀπατηθέντες πολλοὺς ἐνόμισαν. Οὗτος,
ὃν ἐγὼ οὐρανόθεν ὑμῖν ἀποδείκνυμι· οὐχ ὃν οἱ μα-
ταιοφρονοῦντες Ἰουδαῖοι προσδέχονται. Οὗτος ὁ κατὰ
πάντα ἐμοὶ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος, οὐχ ὡς οἱ αἵρε-
τικοὶ τινες εἰς δούλον ἐμείωσαν. Οὗτος σὺν ἐμοὶ
πρὸ τῶν αἰώνων προϋπάρχων. Οὗτος ὁ τὸν κόσμον

πνεύματι συμπληρούμενος. Οὗτος ὁ τὸν Ἀδάμ διαπλάτ-
των, ὃν συνεβουλευόμενν ποιῆσαι ἄνθρωπον. Οὗτος ὁ
λαβὼν χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον.
Οὗτος ὁ τὸν Ἐνὼχ παραδόξως μεταθεὶς ἐξ ἀνθρώπων.
Οὗτος ὁ ὁρώμενός τε καὶ νοοῦμενος. Οὗτος ὁ σὺν
ἐμοὶ ὢν, καὶ ἐπὶ τὸ ὕψος ἐστώς. Οὗτος ὁ μεθ' ὑμῶν
συναναστρεφόμενος, καὶ ἐκ τοῦ Γεννήτορος μὴ χω-
ριζόμενος. Οὗτος ὁ ἄχρονος, ὁ ἀναρχος, ὁ ἀδιάδοχος,
ὁ αἰδίας, ὁ ἀναλλοίωτος, ὁ ἀκατάληπτος, ὁ ἀφραστός,
ὁ ἀπερινόητος. Οὗτος ἐστίν, οὐκ ἐγένετο, οὐκ ἐκτί-
σθη. Ἔστι κατὰ φύσιν, οὐ κατὰ χάριν. Ἔστιν οὐ τῷ
χρόνῳ τὸ εἶναι λαβὼν. Ἔστιν, ἣν γὰρ καὶ πρόην,
καὶ ὑπῆρχεν. Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ τῷ χρόνῳ ἐγενόμην.
Πατήρ, ἀλλὰ πάντοτε ὑπάρχω Πατήρ. Εἰ δὲ πάντοτε
ἐγὼ Πατήρ, πάντοτε καὶ οὗτος Υἱός, πάντοτε καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ σὺν ἐμοί, καὶ τῷ Υἱῷ συμπροσ-
κυνούμενον, καὶ συνδοξαζόμενον, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A cum quo consilium de faciendo homine commu-
nicavi. Hic qui e limo terræ hominem finxit. Hic
qui Enoch mirabiliter transtulit ex hominibus. Hic
qui et visu et intellectu percipitur. Hic qui me-
cum est, et in monte stetit. Hic qui vobiscum
versatur, et a Genitore non separatur. Hic sine
tempore, sine principio, æternus, immutabilis, in-
comprehensibilis, ineffabilis, incogitabilis. Hic est,
non factus est, non creatus est. Est natura, non
gratia. Est, non tempore cœpit esse. Est; erat
enim etiam ante, et exsistebat. Neque enim ego
in tempore factus sum Pater, sed semper sum
Pater. Quod si semper ego Pater, semper et hic
Filius, semper et Spiritus sanctus, qui mecum, et
cum Filio una adoratur et conglorificatur nunc et
semper, et in sempiterna sæcula sæculorum. Amen.

TIMOTHEI III ALEXANDRINI FRAGMENTA DOGMATICA.

MONITUM.

(Aug. Mai, *Spicileg. Rom.* t. III, p. 708.)

Inseram hic homiliam Timothei III Alexandrini patriarchæ hæretici, ex Syriaco codice Vaticano 105 sumptam (vide *Script. vet.* t. V part. II, p. 59), quæ etsi idem argumentum Christi Dei et hominis, a Monophysitis sæpe corruptum, tractat, nihil tamen reprehensione dignum continere videtur. Timotheus hic Alexandriam anno Christi 519 adiit, anno autem 535 mortem cum vita commutavit. Homiliæ autem, cujus titulum infra recitabimus, mediocri fragmentum Græce, id est in originario sermone, conservavit Cosmas Indicopleusta lib. x, p. 552 (1) inter Patrum auctoritates ab ipso consarcinatas. Integram vero codex Syrus prædictus exhibet; quare mihi placet partes quidem priorem et postremam apud Syros tantummodo exstantes Latine exhibere, mediam vero apud Cosmam superstitem, Græce attexere; ita ut ex utraque lingua totus hic sermo lectoribus repræsentetur.

Homilia Timothei archiepiscopi Alexandrini, dicta in ambone ecclesiæ Dionysii, cum lecta fuissent evangelica verba Joannis, « Jesus autem fatigatus est itinere, et sedit »¹¹. « Habita est die Dominica, xxii Maii, indictione quarta.

Paulo aliter Græcus titulus :

Τιμοθέου, ἐν τῇ Κυρίῳ ἐκκλησίᾳ Κυριακῆς οὔσης. Παχὼν κβ', ινδ. ε', ἀγαγνωσθέντος τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. « Ὁ δὲ Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἐκαθέζετο. »

INCIPIT HOMILIA.

Dominus et Deus noster Jesus est ipsa veritas, fiducia ac lux. Nulla in hoc est difficultas, nihil abstrusum, nihil quæstioni obnoxium; sed se talem credi perfecte voluit, qualis reapse est.

Τοιγαροῦν ἐπειδὴ Θεός ἐστιν ὁμα καὶ ἄνθρωπος ὁ C Quia itaque una Deus et homo ipse est, utram-
αὐτὸς, πιστοῦται διὰ τῶν ἔργων ἀμφοτέρω, καὶ λαν-
θάνειν τοὺς ὁρῶντας οὐκ ἀνέχεται. Ὅτι μὲν γὰρ
φύσει Θεός τέ ἐστι, διὰ τῶν ἔργων καὶ διὰ τῶν
σημείων ἐπιδείκνυται, λεπρούς καθαίρων, φωτίζων
τυφλοὺς, καὶ παρειμένους ῥωννύς, καὶ τεθνηκόσι
διδούς ζωὴν· καὶ τὸ δὴ μέγιστον (ταῦτα γὰρ ἴσως
11 Joan. IV, 6.

(1) Vide hujusce *Patrologiæ*, t. LXXXVIII, col. 437.